

Simaházapuszta, Adásztevel, 1897. március 28. – New York, USA, 1965. május 18.

Apja az Adásztevelhez tartozó Simaházapusztán dolgozott molnárként. A Pápán szerzett érettségi után az első világháborúban katona (1916–1918), az olasz és az orosz fronton harcolt. 1918–1919-ben csendőrtiszti tanfolyam hallgatója a fővárosban. A Tanácsköztársaság idején mint csendőrhadnagy a pápai karhatalom közbiztonsági előadója, a kommün bukása után rövid ideig parancsnok. 1918-ban beiratkozott a budapesti tudományegyetem jogi karára, ezért 1920. február 29-én kilépett a csendőrség kötelékéből. Jogi doktorátust szerzett, majd 1924-ben ügyvédi vizsgát tett. 1924-ben ügyvédi irodát nyitott Pápán. Később ügyész és igazgatósági tag lett a Hitelbank pápai fiókjánál. Ügyvédi praxisa mellett bekapcsolódott a város közéletébe is. 1925-től a Pápa és Vidéke című lap rendszeres cikkírója. Belépett a kormányt támogató, legitimista Keresztényszocialista Pártba, 1926 és 1931 között a választmány tagja. 1928 februárjában a Belvárosi Katolikus Kör világi elnökévé választották. 1929-től a városi képviselő-testület tagja. 1931-ben el akart indulni az országgyűlési választásokon, de pártja nem támogatta, ezért a szavazás előtt átlépett az Egységes Pártba. Még ugyanebben az évben a kormánypártot is elhagyta, pár évre visszavonult az országos közélettől. Ugyanakkor 1933-ban újra beválasztották a városi képviselő-testületbe. 1935 tavaszán visszatért a kormánypártba. A Nemzeti Egység Pártja nem hivatalos jelöltjeként a pápai választókerületben országgyűlési képviselővé választották. Nem találta a helyét a kormányzó pártban, Gömbös Gyulában személyesen is csalódott, ezért 1935. július 26-án mandátumát megtartva kilépett a NEP-ből. 1937 januárjában csatlakozott a Független Kisgazdapárthoz. 1938-ban interpellációkban leleplezte Imrédy Béla miniszterelnök részbeni zsidó származását, illetve a szélsőjobboldali Szálasi Ferenc örmény eredetét. Nem szavazta meg a második zsidótörvényt. 1939-ben nem sikerült elindulnia a választásokon. 1942. január 12-től 1943. június 6-ig mint a páncélos hadosztály tartalékos főhadnagya a Donnál harcolt. 1943-tól az FKGP Polgári Tagozatának a társelnöke. Részt vett a párt nevezetes, Kállay Miklós miniszterelnöknek átadott háborúellenes memorandumának a kidolgozásában, s ott volt a két párt parlamenti szövetségéhez vezető kisgazda–szociáldemokrata pártközi tárgyalásokon. Náciellenes magatartása miatt a német megszállás alatt, 1944. április 3-án letartóztatták, Budapesten a Mosonyi utcai toloncházba vitték, majd onnan a nagykanizsai internálótáborba került. Két hónap múlva, Mindszenty József veszprémi püspök közbenjárására kiszabadult, de a nyilaspuccs után újra bujdosni kényszerült. Pápa felszabadítása után, a szovjet városparancsnokság felkérésére, 1945. április 1-jétől szeptember 1-jéig a város polgármestere, egyidejűleg rendőrkapitány és a nemzeti bizottság elnöke. 1945. június 24-én Veszprém város képviselőjében beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945. augusztus 20-tól az FKGP Országos Intézőbizottságának a tagja. 1945. szeptember 1-jétől 1947. augusztus 9-ig a Pénzügyi Központ elnöke; Pápáról felköltözött Budapestre. 1945. október 7-én beválasztották a főváros törvényhatósági bizottságába, rövid ideig tagja volt a kisgazdapárti frakció intézőbizottságának. Az 1945. november 4-i választásokon a Veszprém vármegyei választókerületben nemzetgyűlési mandátumhoz jutott, képviselőként a politikai bizottság tagja és az Interparlamentáris Unió magyar csoportjának az alelnöke. 1945 novemberében, Imrédy népbírósi tárgyalásán ő látta el a vád képviselőjét. Megpróbálta elérni, hogy halasszák el a köztársaság kikiáltását. Tildy

Zoltán köztársasági elnökké választásakor miniszterelnöknek jelölték, de a munkáspártok, nem bízva a vele való együttműködésben, ellenezték a kinevezését. 1946. március 12-én az FKGP Elnöki Tanácsa – a munkáspártok nyomására – tizenkilenc társával együtt kommunistaellenes magatartása miatt kizárta a pártból, de a mandátumát megtarthatta. Ő kezdeményezte az ellenzéki Magyar Szabadság Párt megalapítását, 1946. március 15-től a párt elnöke, az MSZP lapja, a Holnap főszerkesztője. A Magyar–Amerikai Kereskedelmi Kamara elnöke, 1946–1947-ben a Tűzharcosok és Katonatisztek Termelő-, Beszerző és Értékesítő Szövetkezete igazgatósági tagja. Az MSZP 1947. július 21-i önfeloszlatása után – amelyre azért került sor, mert a módosított választási törvény lehetetlenné tette a képviselő-jelöltséget – megszűnt a mandátuma. Augusztus 14-én családjával együtt elhagyta az országot. Ausztriába ment, majd az Egyesült Államokban telepedett le. Október 7-én megfosztották magyar állampolgárságától, és 1948. július 9-én elkobozták a vagyonát. Jelentős szerepet játszott a magyar politikai emigrációban. 1949–1950-ben a Magyar Nemzeti Bizottmány végrehajtó bizottsági tagja. 1948–1950-ben az Amerikai Magyar Népszava egyik irányítója. 1956-ban Magyar Október 23. Mozgalom néven saját szervezetet hozott létre, amely azonban nem tett szert komolyabb befolyásra a magyar emigrációban. Rendszeresen írt különböző nyugati emigrációs lapokba és folyóiratokba.